

PARLAMENTO EUROPEO

2004

2009

Documento de sesión

A6-0089/2009

23.2.2009

INFORME

sobre as consideracións sanitarias relacionadas cos campos electromagnéticos
(2008/2211(INI))

Comisión de Medio Ambiente, Saúde Pública e Seguridade Alimentaria

Poñente: Frédérique Ries

PR_INI

ÍNDICE

	Páxina
PROPOSTA DE RESOLUCIÓN DO PARLAMENTO EUROPEO	3
EXPOSICIÓN DE MOTIVOS.....	9
RESULTADO DA VOTACIÓN FINAL EN COMISIÓN.....	122

PROPOSTA DE RESOLUCIÓN DO PARLAMENTO EUROPEO

sobre as consideracións sanitarias relacionadas cos campos electromagnéticos (2008/22112008/2211(INI))

O Parlamento Europeo,

- Vistos os artigos 137, 152 e 174 do Tratado CE que garanten un alto nivel de protección da saúde humana, do medio ambiente e da saúde e a seguridade dos traballadores,
- Vistos a Recomendación do Consello 1999/519/CE, de 12 de xullo de 1999, relativa á exposición do público en xeral a campos electromagnéticos¹ e o informe de aplicación da Comisión relativo a devandita Recomendación desde o 1 de setembro de 2008 (COM(2008)0532),
- Vista a Directiva 2004/40/CE do Parlamento Europeo e do Consello, de 29 de abril de 2004, sobre as disposicións mínimas de seguridade e de saúde relativas á exposición dos traballadores aos riscos derivados dos axentes físicos (campos electromagnéticos)²,
- Vistas a Directiva 1999/5/CE do Parlamento Europeo e do Consello, de 9 de marzo de 1999, sobre equipos radioeléctricos e equipos terminais de telecomunicación e recoñecemento mutuo da súa conformidade³, e as respectivas normas de seguridade harmonizadas para os teléfonos móbiles e as estacións de base,
- Vista a Directiva 2006/95/CE do Parlamento Europeo e do Consello, de 12 de decembro de 2006, relativa á aproximación das lexislacións dos Estados membros sobre o material eléctrico destinado a utilizarse con determinados límites de tensión⁴,
- Vista a súa Resolución, de 4 de setembro de 2008, sobre a Revisión intermedia do Plan de Acción Europeo sobre Medio Ambiente e Saúde 2004-2010⁵,
- Vista a súa Resolución, de 10 de marzo de 1999, sobre a proposta de recomendación do Consello relativa á limitación da exposición dos cidadáns aos campos electromagnéticos 0 Hz-300 GHz⁶,
- Visto o artigo 45 do seu Regulamento,
- Visto o informe da Comisión de Medio Ambiente, Saúde Pública e Seguridade Alimentaria (A6-0089/2008),

¹ DO L 199 de 30.7.1999, p. 59.

² DO L 159 de 30.4.2004, p. 1.

³ DO L 91 de 7.4.1999, p. 10.

⁴ DO L 374 de 27.12.2006, p. 10.

⁵ Textos Aprobados P6_TA(2008)0410.

⁶ DO C 175 de 21.6.1999, p. 129.

- A. Considerando que os campos electromagnéticos (CEM) existen na natureza e, polo tanto, sempre estiveron presentes na terra, pero que, tendo en conta que nas últimas décadas a exposición ambiental a fontes de campos electromagnéticos producidas polos seres humanos aumentou con regularidade debido á demanda de electricidade, as tecnoloxías sen fíos cada vez máis sofisticadas e os cambios na organización social, o que significa que na actualidade cada cidadán está exposto a unha mestura complexa de campos eléctricos e magnéticos de diferentes frecuencias tanto no fogar como no traballo,
- B. Considerando que a tecnoloxía dos dispositivos sen fíos (teléfono móbil, Wifi-Wimax-Bluetooth, teléfono de base fixa «DECT») emite CEM que poden producir efectos adversos para a saúde humana,
- C. Considerando que a maioría dos cidadáns europeos, en particular os mozos de 10 a 20 anos, utiliza un teléfono móbil, obxecto utilitario, funcional e de moda, e que subsisten dúbidas sobre os posibles riscos que este pode entrañar para a saúde, en particular para os mozos, cuxo cerebro aínda se está a desenvolver,
- D. Considerando que a controversia na comunidade científica sobre os posibles riscos para a saúde debidos aos CEM incrementouse desde o 12 de xullo de 1999, data na que se estableceron os límites de exposición do público aos CEM (0 Hz a 300 GHz) pola Recomendación 1999/519/CE
- E. Considerando que a ausencia de conclusións formais da comunidade científica non impediu que algúns gobernos nacionais ou rexionais, en polo menos nove Estados membros da Unión Europea, pero tamén en China, Suíza e Rusia, fixen límites de exposición denominados preventivos e, xa que logo, inferiores aos defendidos pola Comisión e o seu comité científico independente, o Comité científico sobre os riscos sanitarios emerxentes e recentemente identificado, (CCRSERI)¹,
- F. Considerando que hai que sopesar as medidas sobre a limitación da exposición do público en xeral a CEM e as melloras da calidade de vida, en termos de seguridade e protección, que achegan os dispositivos que transmiten CEM,
- G. Considerando que entre os proxectos científicos que suscitan tanto o interese como a polémica figura o estudo epidemiolóxico INTERPHONE financiado pola UE por un importe de 3 800 000 euros, principalmente con cargo ao V Programa marco de investigación e desenvolvemento² e cuxos resultados espéranse dende 2006,
- H. Considerando, con todo, que determinados coñecementos parecen promover a unanimidade, especialmente os que establecen o carácter variable das reaccións individuais á exposición ás microondas, a necesidade de efectuar probas de exposición de dimensións reais principalmente para avaliar os efectos non térmicos asociados aos campos de radiofrecuencia e a especial vulnerabilidade dos nenos en caso de exposición aos CEM³,

¹ Ditame de 21 de marzo de 2007 aprobado na 16ª sesión plenaria.

² Programa Calidade de Vida, co número de contrato QLK4-1999-01563.

³ Estudo de STOA, de marzo de 2001, sobre «os efectos fisiolóxicos e medioambientais da radiación electromagnética non ionizante» PE 297.574.

- I. Considerando que a UE fixou límites de exposición para protexer aos traballadores fronte aos efectos dos CEM; considerando que, en aplicación do principio de cautela, tamén deben tomarse medidas semellantes con respecto aos sectores da poboación afectados, como residentes e consumidores,
- J. Considerando que a enquisa especial do Eurobarómetro sobre os CEM (27 de xuño de 2007) indica que a maioría dos cidadás estima que as autoridades públicas non lles informan adecuadamente das medidas para protexelos dos CEM,
- K. Considerando que é necesario continuar investigando en relación coas frecuencias intermedias e particularmente baixas de forma que poidan extraerse conclusións sobre os efectos das mesmas sobre a saúde,
- L. Considerando que a Directiva 2004/40/CE non debe cuestionar o uso da imaxe clínica por resonancia magnética (IRM), pois se trata dunha tecnoloxía na punta de lanza da investigación, o diagnóstico e o tratamento de enfermidades mortais para os pacientes en Europa,
- M. Considerando que a norma de seguridade de IRM IEC/EN 60601-2-33 fixa valores límite para os CEM, que se determinaron de forma que quede excluído todo perigo para os pacientes ou os traballadores,
 - 1. Insta á Comisión a que revise anualmente o fundamento científico e a adecuación dos límites de CEM fixados na Recomendación 1999/519/CE e informe respecto diso ao Parlamento, debendo realizar esta revisión o CCRSERI;
 - 2. Pide que se preste especial atención aos efectos biolóxicos cando se avalíe o posible impacto sobre a saúde das radiacións electromagnéticas, especialmente se se ten en conta que algúns estudos detectaron os efectos máis nocivos nos niveis máis baixos; pide que se investigue activamente sobre os posibles riscos para a saúde e chéguese a solucións que anulen ou reduzan a pulsación e a modulación da amplitude das frecuencias que se usan para a transmisión;
 - 3. Subliña que paralela ou alternativa a esta modificación das normas europeas, sería conveniente que a Comisión elaborase, en coordinación cos expertos dos Estados membros e os sectores da industria interesados (empresas eléctricas, operadores de telefonía), unha guía das opcións tecnolóxicas dispoñibles e eficaces para reducir a exposición dun lugar aos CEM;
 - 4. Precisa que os axentes industriais así como os xestores de infraestruturas relevantes e as autoridades competentes xa poden intervir sobre algúns factores, como aplicar disposicións no que se refire á distancia entre o lugar de que se trate e os emisores ou a altitude do lugar con respecto á elevación da antena repetidora e a dirección da antena emisora con respecto aos lugares habitados, isto coa intención evidente de tranquilizar e protexer mellor ás poboacións que viven preto destas instalacións; pide que se busquen emprazamentos óptimos para os mastros e transmisores e que os provedores compartan os mastros e transmisores nos mellores emprazamentos, co fin de limitar a proliferación de mastros e transmisores mal situados; pide á Comisión e aos Estados membros que elaboren as orientacións apropiadas;

5. Pide aos Estados membros e ás autoridades rexionais e locais que cren un portelo único para a autorización de instalación de antenas e repetidores, e que inclúan un plan rexional de antenas nos seus plans de desenvolvemento urbano;
6. Alenta ás administracións responsables das autorizacións de emprazamento de antenas de telefonía móbil a que, conxuntamente cos operadores do sector, acorden compartir as infraestruturas con obxecto de reducir o seu número e a exposición da poboación aos CEM;
7. Recoñece os esforzos das comunicacións móbiles e doutras tecnoloxías inalámbricas transmisoras de CEM para evitar danos ao medio ambiente e, en particular, para afrontar o cambio climático;
8. Considera que, dada a proliferación de litixios xudiciais e ata de medidas de tipo moratoria ditadas polas autoridades públicas sobre a instalación de novos equipos transmisores de CEM, redunda no interese xeral favorecer solucións baseadas no diálogo entre a industria, as autoridades públicas, as autoridades militares e as asociacións de veciños en relación cos criterios para a instalación de novas antenas GSM ou de liñas de alta tensión, e garantir polo menos que as escolas, garderías, residencias de anciáns e centros de saúde sitúense a unha distancia específica, fixada de acordo con criterios científicos, deste tipo de equipos;
9. Pide aos Estados membros que xunto cos operadores do sector poñan a disposición do público mapas de exposición das instalacións de liñas de alta tensión, de *radiofrecuencias e microondas, especialmente as producidas polas torres de telecomunicacións, repetidores de radio e antenas de telefonía; pide que dita información expóñase nunha páxina Internet para a súa fácil consulta polo público, e que se divulgue a través dos medios de comunicación;
10. Propón á Comisión que avalíe a posibilidade de utilizar os fondos das Redes Transeuropeas de enerxía para estudar os efectos dos CEM en frecuencias especialmente baixas e en particular nas liñas de distribución de enerxía eléctrica;
11. Pide á Comisión que inicie durante a lexislatura 2009-2014 un programa ambicioso de compatibilidade electromagnética entre as ondas creadas artificialmente e as emitidas naturalmente polo corpo humano vivo, que poida determinar no futuro se as microondas teñen consecuencias negativas para a saúde humana;
12. Pide á Comisión que presente un informe anual sobre o nivel de radiación electromagnética na UE, as súas fontes e as medidas que se tomaron na UE para unha mellor protección da saúde humana e o medio ambiente;
13. Pide á Comisión que encontre unha solución para acelerar a aplicación da Directiva 2004/40/CE e garantir así que os traballadores estean eficazmente protexidos fronte aos CEM, como xa o están do ruído¹ e das vibracións¹ por dous outros textos comunitarios;

¹ Directiva 2003/10/CE do Parlamento Europeo e do Consello, de 6 de febreiro de 2003, sobre as disposicións mínimas de seguridade e de saúde relativas a la exposición dos traballadores aos riscos derivados dos axentes físicos (ruído) (DO L 42 de 15.2.2003, p. 38).

14. Lamenta que, con motivo dun adiamento sistemático desde 2006, aínda non se publicaron as conclusións do estudo epidemiolóxico internacional denominado INTERPHONE, cuxo obxectivo é estudar se existe unha relación entre o uso do teléfono móbil e determinados tipos de cancro, en particular tumores cerebrais, do nervio auditivo e da glándula parótide;
15. Subliña, neste contexto, a chamada á prudencia lanzada pola coordinadora do estudo INTERPHONE, Elisabeth Cardis, que, sobre a base dos coñecementos actuais, recomenda para os nenos un uso razoable do teléfono móbil e un uso preferente do teléfono fíxo;
16. Considera que en todos os casos correspóndelle á Comisión, tendo en conta da súa importante contribución ao financiamento deste estudo mundial, preguntar aos responsables do proxecto polos motivos da non publicación definitiva do mesmo e, a falta de resposta, informar inmediatamente ao Parlamento e aos Estados membros;
17. Suxire así mesmo á Comisión, en aras da eficacia política e orzamentaria, que se reoriente en parte o financiamento comunitario de estudos sobre os CEM cara a unha campaña xeral de sensibilización dos mozos europeos en materia de boas prácticas no uso do teléfono móbil como, por exemplo, usar dispositivos de mans libres, realizar chamadas curtas, apagar os teléfonos cando non se utilicen (por exemplo, durante as clases) e usar o teléfono móbil en zonas con boa cobertura;
18. Estas campañas de sensibilización tamén deben familiarizar aos mozos europeos cos riscos para a saúde asociados cos aparellos domésticos e a importancia de apagalos no canto de deixalos en posición de espera;
19. Pide á Comisión e aos Estados membros que incrementen os fondos de investigación e desenvolvemento (I D) para avaliar os posibles efectos negativos a longo prazo das radiofrecuencias da telefonía móbil; pide así mesmo que aumenten as convocatorias públicas para investigar os efectos nocivos da multiexposición a diferentes fontes de CEM, en particular cando incumbe á poboación infantil;
20. Propón engadir ao mandato do Grupo Europeo de Ética das Ciencias e das Novas Tecnoloxías (GEE) unha misión de avaliación da integridade científica para axudar á Comisión a evitar posibles situacións de risco, de conflitos de interese ou ata de fraude que puidesen producirse nun contexto de crecente competencia para os investigadores;
21. Pide á Comisión, en recoñecemento da preocupación pública en moitos Estados membros, que traballe con todas as partes interesadas, talles como expertos nacionais, organizacións non gobernamentais e sectores industriais, para mellorar a dispoñibilidade e o acceso a información actualizada comprensible para os profanos en materia de tecnoloxía inalámbrica e de normas de protección;
22. Pide á Comisión Internacional de Protección contra as Radiacións Non Ionizantes e á Organización Mundial da Saúde (OMS) que se mostren máis transparentes e abertas ao diálogo con todas as partes interesadas á hora de fixar normas;
23. Denuncia determinadas campañas de comercialización dalgúns operadores de telefonía particularmente agresivas con ocasión das celebracións do Nadal e outras datas sinaladas,

¹ Directiva 2002/44/CE del Parlamento Europeo y del Consejo, de 25 de junio de 2002, sobre las disposiciones mínimas de seguridad y de salud relativas a la exposición de los trabajadores a los riesgos derivados de los agentes físicos (vibraciones) (DO L 177 de 6.7.2002, p. 13).

como a venda de teléfonos móbiles destinados exclusivamente aos nenos ou as ofertas de «minutos libres» dirixidas aos adolescentes;

24. Propón que a UE introduza na súa política de calidade do aire interior o estudo dos aparellos domésticos inalámbricos que, como o acceso inalámbrico a Internet e o teléfono «DECT» (*Dixital Enhanced Cordless Telecommunications*), xeneralizáronse nos últimos anos nos lugares públicos e as vivendas, expondo aos cidadáns a unha emisión continua de microondas;
25. Reclama, nun desexo permanente de mellora da información dos consumidores, que se modifiquen as normas técnicas do Comité Europeo de Normalización Electrotécnica a fin de impor un requisito de etiquetaxe relativa á potencia das emisións e no que se indique, no caso dos dispositivos inalámbricos, que emiten microondas;
26. Pide ao Consello e á Comisión que, en coordinación cos Estados membros e o Comité das Rexións, promova o establecemento dunha norma única para reducir ao mínimo a exposición dos veciños en caso de ampliación da rede de liñas eléctricas de alta tensión;
27. Manifesta a súa profunda preocupación polo feito de que as compañías de seguros tendan a excluír a cobertura dos riscos vinculados aos CEM das pólizas de responsabilidade civil, o que significa claramente que as aseguradoras europeas xa están aplicando a súa propia versión do principio de cautela;
28. Pide aos Estados membros que sigan o exemplo de Suecia e recoñezan como unha discapacidade a hipersensibilidade eléctrica, co fin de garantir unha protección adecuada e igualdade de oportunidades ás persoas que a sofren;
29. Encarga ao seu Presidente que transmita a presente Resolución ao Consello e á Comisión así como aos Gobernos e Parlamentos dos Estados membros, ao Comité das Rexións e á OMS.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

O impacto das ondas electromagnéticas sobre a saúde humana: de qué estamos a falar?

Entre as sorpresas que nos reserva o corpo humano, unha das máis orixinais é sen dúbida a súa capacidade para emitir de forma natural campos eléctricos debidos principalmente ao noso funcionamento biolóxico. Así é como a actividade eléctrica do corazón e do cerebro poden rexistrarse mediante un electrocardiograma e un electroencefalograma respectivamente. Interactúa esta actividade eléctrica natural cos campos electromagnéticos xerados pola actividade humana? Como absorbe o corpo humano as ondas electromagnéticas emitidas por dispositivos tan diversos como a radio, a televisión, o forno microondas, o teléfono móbil, os mastros de antenas ou as liñas de alta tensión?

Todas estas cuestións suscitan numerosas dúbidas científicas das que as autoridades públicas aínda non son plenamente conscientes. Aí radica o interese deste informe de iniciativa elaborado desde unha posición totalmente independente, sen tomar partido na controversia científica que fai furor en materia de campos electromagnéticos. Un informe que ten como primeira meta ofrecer respostas, a través dunha ducia de propostas concretas, aos cidadáns, xa sexan simples usuarios destes dispositivos ou veciños de mastros de antenas ou de liñas de alta tensión. Cidadáns que cada vez en maior número expresan a súa preocupación polo impacto na saúde desta exposición continua ás microondas.

Recomendacións europeas escasamente aplicadas polos Estados membros

A falta de competencias conferidas polos tratados, ningunha lei europea obriga aos Estados membros a tomar medidas en materia de ondas de baixa e moi baixa frecuencia. As que emiten na actualidade principalmente as antenas de móbiles e as tecnoloxías sen fíos. Por esta razón, as normas comunitarias sobre a exposición dos cidadáns expónse nunha *Recomendación do Consello, de 12 de xullo de 1999, relativa á exposición do público en xeral a campos electromagnéticos (0 Hz a 300 GHz).*

Estas normas seguen exactamente as recomendadas pola Comisión Internacional de Protección contra as Radiacións Non Ionizantes (*Commission Internationale de Protection contre les Rayonnements non Ionisants*, ICNIRP), organización non governamental recoñecida oficialmente pola Organización Mundial da Saúde (OMS), que avalía os resultados científicos do mundo enteiro.

A citada Recomendación do Consello da UE establece os seguintes límites:

1. GSM (900 MHz): 41,25 voltios/metro
2. DCS (1800 MHz): 58,33 voltios/metro
3. UMTS (2100 MHz): 61 voltios/metro.

Pola contra, nada impide aos Estados membros adoptar normas de protección máis estritas: non menos de 9 Estados membros xa o fixeron a nivel nacional ou rexional, incluídas Grecia, Polonia e, máis recentemente, Bélxica.

No Gran Ducado de Luxemburgo, un Estado que a relatora coñece ben, o Goberno orientouse desde 2000 cara á aplicación do principio de precaución coa fixación dunha intensidade

Versión galega da APDR (<http://www.apdr.info/>) do texto castelán en

<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//NONSGML+REPORT+A6-2009-0089+0+DOC+PDF+V0//ES>

máxima do campo eléctrico de 3 voltios/metro para un emisor situado nun lugar onde poden vivir persoas. A poboación luxemburguesa está case 14 veces máis protexida contra os campos electromagnéticos que outros cidadáns da UE.

A nivel da Unión Europea, esta falta de coordinación das políticas nacionais respecto diso non é nada alentadora. E a relatora considera que lle compete á Comisión establecer unha política clara no ámbito das ondas electromagnéticas (aspecto relativo a competitividade, innovación, saúde e información dos consumidores), política que non pode reducirse á actual dispersión duns poucos proxectos financiados pola *Direction Générale de la Recherche*.

Á relatora resúltalle evidente, nesta etapa, unha pista: a verdade sitúase, sen dúbida, nunha solución política na que os límites establecidos adáptense periodicamente (á luz das novas tecnoloxías existentes no mercado e dos resultados dos novos estudos epidemiolóxicos) e garantan un elevado nivel de protección dos consumidores, e dos nenos en particular, sen obstaculizar por iso o funcionamento das redes de telefonía móbil.

Esta é a opción elixida pola Axencia Europea de Copenhague que, en setembro de 2007, recomendou con valentía ás autoridades públicas dos 27 Estados membros que tomasen medidas para protexer á poboación: medidas apropiadas e proporcionadas para evitar ameazas importantes. Trátase dun acontecemento importante neste asunto. Un chamamento á acción que contrasta co statu quo defendido pola Organización Mundial da Saúde. En efecto, a OMS parece xogar co reloxo e dáños cita en 2015 para avaliar plenamente o impacto das ondas electromagnéticas no home!

Votacións do 10 de marzo de 1999 e do 4 de setembro de 2008: o Parlamento Europeo porfía.

Fai xa 10 anos o Parlamento emitiu unha mensaxe cargada de prudencia en relación coas normas fixadas por Europa para protexer das microondas aos cidadáns. Unha crítica apenas velada dirixida á Comisión Europea e o Consello, posto que o relator Gianni Tamino defendía nada menos que a aplicación do principio de precaución e do de «Alara» (*as low as reasonably achievable*) en virtude do cal a exposición ás radiacións debe ser o máis baixa como sexa razoablemente posible.

Orientación clara sobre esta delicada cuestión dos límites de exposición, que o Parlamento Europeo confirmou globalmente ao someter a votación o pasado 4 de setembro a Revisión intermedia do Plan de Acción Europeo sobre Medio Ambiente e Saúde 2004-2010. Votación gañada practicamente pola unanimidade dos seus deputados (522 votos a favor e 16 en contra), na que se pide ao Consello «que modifique a súa Recomendación 1999/519/CE, co fin de ter en conta as mellores prácticas nacionais e fixar así valores límite de exposición máis esixentes para todos os equipos emisores de ondas electromagnéticas nas frecuencias comprendidas entre 0,1 MHz e 300 GHz».

A relatora é consciente de que a cuestión dos limiares é competencia exclusiva dos Estados e as rexións e prefire facer fincapé aquí nas alternativas de que dispón os industriais para previr todos os riscos para a saúde: seguir ás autoridades austríacas, por exemplo, que han sobrealzado os mastros das antenas para distribuír mellor a frecuencia de emisión. E como non admitir, en efecto, que durante estes últimos dez anos, a contorna cotiá dos cidadáns europeos cambiou radicalmente desde que se xeneralizou a utilización das tecnoloxías sen fíos (teléfono fixo de base DECT, teléfono móbil, emisións UMTS-Wifi-Wimax-Bluetooth e bebé-fonos, etc.). Recoñecer a contribución destas novas tecnoloxías e a

Versión galega da APDR (<http://www.apdr.info/>) do texto castelán en

<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//NONSGML+REPORT+A6-2009-0089+0+DOC+PDF+V0//ES>

súa xeneralización no lugar de traballo, a biblioteca ou os fogares significa tamén admitir que estes dispositivos sexan avaliados antes da súa comercialización e, máis en xeral, que se fixen limiares para o nivel de exposición a microondas nunha vivenda. ¡Pola contra, produciríase? un risco de omisión de socorro ao consumidor!

É este clima de confianza que agora se bota en falta o que conviría restablecer nos próximos anos cos cidadáns consumidores e veciños. Pero tamén dentro da comunidade científica. Porque, se a relatora optou deliberadamente por non citar ningún estudo ou documento xa publicado, coa excepción dos do Parlamento Europeo, é porque neste asunto das ondas electromagnéticas e os seus posibles riscos para a saúde, a comunidade científica foi sorprendida en flagrante delito de desacordo persistente.

O estudo INTERPHONE: un caso de manual

A relatora é consciente de que o feito de que existan controversias sobre o tema forma parte do funcionamento normal da ciencia: ¡aí está para recordárnolo a polémica sobre o cambio climático e as súas causas, que provocou divisións durante anos!

Con todo, é difícil aceptar que se conxelen» estudos co argumento de que os expertos non conseguen pórse de acordo sobre unha conclusión, sobre todo cando está en xogo o diñeiro público europeo.

O estudo INTERPHONE é, neste sentido, un caso de manual. Iniciado en 1998, posto en marcha en 2000 e, sobre todo, anunciado como o proxecto científico máis completo, xa que nel participaron non menos de 12 países de todo o mundo cun protocolo exemplar para maximizar a capacidade de detectar os riscos de determinados tipos de cancro, os resultados aínda están pendentes desde 2006. O que significa que nos podemos preguntar se algunha vez achegará unha resposta clara.

É precisamente porque a relatora é consciente da extrema presión exercida sobre os científicos, polo que desexa apoiarlles, neste contexto de maior competencia en que un descubrimento só é válido se se converte en innovación e publícase nunha das revistas científicas máis prestixiosas. Considera importante reformar o modo de funcionamento dos comités científicos da Comisión.

Para iso, dúas ideas sinxelas: a primeira consiste en garantir neses comités unha representación equitativa de todos os interesados, incluídas, polo tanto, as das organizacións non gobernamentais e as asociacións de consumidores. A segunda oríentase, en aras da transparencia e dun control eficaz, a propor que se some ao mandato do Grupo Europeo de Ética das Ciencias e as Novas Tecnoloxías (GEE) unha misión de avaliación da integridade científica. Este tipo de control, que xa existe nas institucións científicas nacionais, servirá de gran axuda á Comisión para evitar toda posibilidade de que se produzan situacións de risco, conflitos de interese ou fraudes no sector da investigación.

A modo de conclusión, a relatora desexa facer fincapé nos numerosos documentos que tivo ocasión de ler e que precisan que as compañías de seguros néganse, en xeral, a cubrir a responsabilidade civil dos riscos relativos aos campos electromagnéticos. Coñecendo a capacidade das aseguradoras para avaliar todo tipo de riscos e apostar polo futuro, é razoable preguntarse polas razóns polas que aplican ao seu xeito o principio de precaución.

RESULTADO DA VOTACIÓN FINAL EN COMISIÓN

Data de aprobación	17.2.2009
Resultado da votación final	+: 43 -: 1 0: 3
Membros presentes na votación final	Adamos Adamou, Margrete Auken, Liam Aylward, Irena Belohorská, Maria Berger, John Bowis, Hiltrud Breyer, Martin Callanan, Dorette Corbey, Magor Imre Csibi, Avril Doyle, Mojca Drčar Murko, Jill Evans, Christofer Fjellner, Elisabetta Gardini, Matthias Groote, Satu Hassi, Christa Kläß, Holger Krahmer, Urszula Krupa, Peter Liese, Marios Matsakis, Linda McAvan, Roberto Musacchio, Miroslav Ouzký, Vladko Todorov Panayotov, Vittorio Prodi, Frédérique Ries, Dagmar Roth-Behrendt, Guido Sacconi, María Sornosa Martínez, Thomas Ulmer, Anja Weisgerber, Åsa Westlund, Anders Wijkman, Glenis Willmott
Suplente(s) presente(s) na votación final	Inés Ayala Sender, Kathalijne Maria Buitenweg, Philip Bushill-Matthews, Jutta Haug, Johannes Lebech, Caroline Lucas, Hartmut Nassauer, Justas Vincas Paleckis, Alojz Peterle, Lambert van Nistelrooij